

Орлин Василев
Ветрове-врагове

Живели някога, па и до днес си живеят двамата прочути господари на въздуха – Северният и Южният вятър.

Дворецът на Северняка бил изграден от блестящи ледени блокове и се тулел в мъглите на Северния океан. А пък Южняка и без дворец си живеел по непроходимите гори на топлите страни. Скитал той на воля из пустините и се изтягал на пясъка под сенките на палмите.

Обширни били владенията на Северния господар, но пак не му стигали – щяло му се да заграби и да вледени цялата земя.

Впрягал той понякога дивите виелици в колесницата си, загръщал се в своето мъгливо наметало и почвал да лудува. Гдето минел, лед и мраз сковавали всичко по пътя му. Сняг засипвал полята, реките се покривали с ледени брони и веселият живот на горите и планините замирал. Пойните птички литвали през море, а вълците се събирали на глутници и тръгвали за плячка към кошарите... Фучал Северняка над села и градове, кискал се в комините, плашел децата и вледенявал телата на закъснелите пътници. И когато пъстроцветната земя напълно се скривала в снега, Северняка подвиквал с дивия си глас:

– Всичко дотука е мое! Не остана вече нито една тревица, нито едно цветенце – земята се кичи само с моите ледени премени! Прогонени са и омразните пойни птици! Песните им вече няма да смущават моя леден сън. Само дивите вълци и черните гарвани ще бъдат господари на земните и небесни простори!

Оглеждал Северняка още веднъж смъртоносното си дело и повиквал своя по-голям син – Студа.

– Сине – казал му той, – аз привърших работата си, но много се изморих. Отивам сега да почина в двореца си сред Ледовития океан, а ти ще останеш тука и ще бдиш да не би нещо да се размрази.

Прибирал се Северният вятър на почивка и Студа оставал да пази новите заграбени владения.

Но прокудените птици вече прелитали моретата и навлизали в топлите страни.

– Южняко!... Южняко!... – викали те над палмовите оазиси. – Събуди се, Южняко! Северняка заграби земите ти. Всички реки по тях са вледенени... Всички гори са замразени... Южняко! Южняко! Чуваш ли, Южняко!

Трепвал Южняка. Събуждал се. Прехвърквал бързо морето, но леденият Студ го посрещал и смразявал крилата му. Тогава Южняка се връщал в пустинята, нагривал се по най-горещите пясъци, надхввал гърдите си с топлина и с нова сила връхлетявал на бой. Студът наново го

посрещал, но Южният вятър духвал топлината върху му и той бързо побягвал на север. Тогава Южняка се разфучавал над полята, разтърсвал от корен вледенените дървета и почвал да разкъсва на дрипи премените на своя съсед. Размразявал ледените висулки, стопявал белите калпаци по къщите, смъквал снежния кожух от гората и разбивал броните на езерата и реките.

Поточетата пак запявали по камъните, горите разпусkali зелени клони, цветенцата подавали премръзнали главички, а прогонените птици се завръщали с песни в опустелите си гнезда.

Оглеждал Южняка възродената природа и тихичко прошепвал:

– Каквото и да си мисли моят зъл и мрачен съсед, но моята пъст-роцветна премяна е по-хубава от неговата!

После се вслушвал в песента на славеите и веселия смях на децата из поляните, усмихвал се щастливо и се прибирал да почива.

В това време дивите гъски прелитали вече далеч на север.

– Крък!... Крък!... – подигравали се те на Северняка. – Събуди се, Северняко! Иди да видиш какво направи Южняка. Нищичко не остави от твоя леден градеж.

Размърдвал Северняка вкочанелите си крака и отново тръгвал към южните краища, да види разрушенията на съседа си.

Хиляди и хиляди години траяла лютата вражда между двамата съседи. Най-после Северняка си рекъл:

– Омръзна ми вече тая разправия. Тъкмо привърша работата си и се прибера на почивка – хайде, почвай наново! Ще поискам от съседа да сключим мир. Вместо да воюваме, ще установим точно границите на нашите владения. Дотук ще е лед и мраз, а оттук нататък – неговите цветя и песни! А пък за да бъде траен нашият мирен договор, ще му предложа да станем сватове. Той има дъщеря – ще я поискам за жена на малкия си син.

Зарадвал се Северняка, плъзнал се бързо по плочите на Ледовития океан, заскачал от връх на връх и стигнал до брега на Топлото море.

– Е-ехей! Съседе! Чуваш ли ме! – викнал той през морето. – Ела да си поговорим.

– Ида, ида-а! – отвърнал Южняка, поотупал песъчинките от полите си и прехвърлил морето. – Добра среща, съседе! – усмихнал се той. – Какво така ни по едно време си се сетил за мене?

– Не бой се, съседе – примирително подхванал Северняка. – За добро съм дошъл. Сватове искам да станем. Ти имаш дъщеря хубавица, аз пък имам син хубавец. Искам да се сродим и да престанем да се караме.

Нека определим точни граници на нашите владения. Моите аз ще ги заляда като Ледовития океан, а пък из твоите цветя ли ще садите, птички ли ще развъждате – ваша работа.

– Не е лошо, не е лошо... – усмихнал се неопределено Южняка. – Мирът, съседе, винаги е по-добър от войната.

– И аз, съседе, мисля така. Затова и дойдох при тебе. Ще сключим мирен договор за вечни времена. А за да скрепим мира по-здраво, искам сватове да станем. Каж ми, ще дадеш ли дъщеря си да стане моя снаха?

– Защо да не ти я дам? – отвърнал Южният вятър. – Момиче ли е – все трябва да се омъжи за някого. Знай само, че съм решил да омъжа дъщеря си за момче, което има добър занаят.

– Охо! – зарадвал се Северният вятър. – Това само да е пречката. Моят син Скрежко е прочут сребрар.

– Сребрар ли? – зачудил се Южняка. – Че какъв е тоя занаят?

– Ех, съседе! – кимнал глава Северняка. – Не вярвах, че дотолкова си прост. Както има златари, така има и сребрари. Скрежко е майстор на сребърните изделия.

– Аха, разбирам – свил вежди Южняка. – Добре, сребрар нека е! Но дали е добър майстор? Заклел съм се да дам дъщеря си само на много добър майстор.

– От него по-добър майстор няма! – похвалил сина си Северняка. – Каквото посребри – блести като ясно слънце.

– Добре! Нека твоят син ми покаже майсторлъка си. Ако наистина знае добре да посребрява, ще му дам дъщеря си и ще сключим мирния договор.

Зарадвал се Северняка, върнал се в ледените си владения, повикал сина си и го накарал да покаже майсторството си.

Подрипнал зарадвано Скрежко, полъхнал над гори и поляни и поръсил със ситни водни капчици всяко листенце и тревичка, всяко клонче и цветенце. После обдъхал капчиците с ледения си дъх. Те се смразили и заблестели като най-светло сребро.

Видял Северняка делото на своя син, зарадвал се и викнал на съседа си:

– Ела, свате, да видиш майстор ли е моят син!

– Сега ще видим – отвърнал Южняка.

Двата вятъра тръгнаха да обходят полетата и горите.

– Казах ли ти аз! – гордеел се бащата със своя син. – Виж колко прекрасно блести тънката сребърна премяна на земята.

– Вярно е, че блести. Но чакай да видим доколко е трайна тази

премяна.

Като рекъл тези думи, Южняка духнал над заскрежените поляни.

В миг цялата сребърна премяна на земята се разтопила. Листата и цветята отгърсили водните капки и от майсторството на Скрежко останали само калните локвички по земята.

– Виждаш ли? – засмял се Южняка, като подрипнал в клоните на един вековен дъб. – На такъв прост майстор аз дъщеря си не давам. А пък с баща, който е отгледал толкова неук син, аз договор не сключвам. Няма да ви позволя да убиете живота на птиците, цветята и дръвчетата! Стойте си там, в сред ледените океани.

Разлютил се оскърбеният Северняк, разлудувал се без време, та не едно цвете погинало от сръдния му. А Южняка се смеел презглава и заедно с него се смеели всички горски птици.

От този ден враждата между съседите станала още по-непримирима. Двамата врагове непрекъснато се дебнели. Щом единият се спуснел от север и завладявал земята, другият връхлитал върху му. Понякога се биели по цели месеци, докато Северняка побягвал и се прибирал в непристъпното си ледено царство. Тогава измореният Южняк се просвал под палмите и чакал да го събудят прелетните птици...

КРАЙ

© Орлин Василев

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8922>]